-son selam-

Reha Yünlüel

Kaptan'a…

görünmeyen bir el kapısını kapatıp da
anahtarını kuyusuna attığında
o iki penceresini açık bırakıp
tersyüz etti içini
astarını ışığa uzatıp
yüzünü tersine
pervazına serçeler geldi
kargalar saksağanlar sincaplar
kelebekler kondu sinekler çekirgeler
arılar bal yaban eşek
sivriler süneler uğurböcekleri
sokağın vızıltıları geldi ıhlamurların râyihâları

"son selam", Reha **Yünlüel**, iç/in bb, No: 103 HorsSérie - Ayrık Sayı - Special issue [01.2024][RR]

geceli gündüzlü yağmurlu karlı güneşli
gülüşmeler ağlamalar homurdanmalar
korna sesleri geldi leylek taktakları
yabangüvercinlerinin *huhuuu*ları
polis ambulans sirenleri mutfak kokuları
akışkan alışmışlıkların sıradan hayhuyu
eskicilerin seyyar satıcıların yanıklıkları
bir boca düş etti hepiciğini anneciğinin kanatlarında
yatağı kızaklı karbeyaz bir faytondu
önüne koşulmuş binbir donlu denizatları
gözüyle çizdi gözüyle okudu yazdı
gözüyle karşı çıktı gözüyle îtiraz
gözüyle nanik gözüyle *hasss*
gardiyanı oldu lazerden kılıcıyla
içindeki içine mahpusluğun
açık görüşe gelen dostları da olmasa
kapalı devre ekranbaşı dostları
işten değildi çekiminde tutunmadan durduğu
çemberinden kendine çarpa çarpa düşüvermek
kıpırdayamasa da bir yere
kıpırdatamasa da bir yerini
tüm sokaklarındaydı bir bir geçtiği
her narkozda derinlere daldığı
kayığına bindi de çekip gitti
son selâmını çakarak karaya

iç. *Akatalpa, Şubat 2022, S. 266, s.15*

bachibouzouck.com